

A HIÁNY TELJESSÉGE

TDK, 2013

BABOS ANNAMÁRIA,

SÁRKÁNY KRISZTINA

KONZULENS: BENKŐ MELINDA

A hiány teljessége

A papírvékony falakon minden áthallatszik. Tudom, mikor mosogat a szomszéd, és hogy mikor megy fürödni, tudom, mikor alszik és mikor néz tévét. A család veszekedéseit is hallom. Milyen érdekes. azt hiszem néha, hogy csak én tudok mindent és elfelejtem, hogy ő is ugyanúgy tud mindent. Az arcát még nem láttam, de érzem, hogy szimpatikus, mert szeretem, ahogy nevet és szeretem, amilyen átéléssel vitatkozik. Emlékszem, egyik alkalommal kettést kapott történelemből, mert a témazáró előtti estén a haverokkal bulizott. meggyőződése volt, hogy igazságtalanság történt, és úgy érvelt a tudása mellett, hogy egy agyafúrt jogász is nehezen bírt volna vele. Annyira nehezen, mint az alsó szomszéd a nehéz bottal, amivel most is ütügeti a plafont, tüntetőleg a hangszóróm basszusa ellen. Pedig megszokhatta volna már, és különben is, csak akkor hallgatok zenét, amikor otthon vagyok, napközben általában dolgozom. Nyolc óra munka és a többi szórakozás. végre eljött a kikapcsolódás is, hosszú volt ez a másnap, de túléltem. Kemény volt a tegnapi buli, de ma aztán végképp elszállunk. mindenki ott lesz, jó nők, jó pasik, csapatjuk majd, az öregasszonyok meg csak hadd morogjanak, hogy nem tudnak aludni. A trafikos jóarc ember, őt még álmából is felverhetem, akkor is lejön a boltjába, ha felcsöngetek, hogy vennék még valamit és ráadásul fél áron adja a piát, ha nagy mennyiségben veszek tőle. Igazi elhivatott lélek, az ilyenektől lesz boldogabb a világ.

A boldogság a tökéletesség állapotának elérését vagy múló érzetét, a hozzá vezető út egy állomását és a közeledés érzését jelenti.

Ez a növény nem tudja, hogy pár nap múlva ki fogják taposni, vagy letépik. Esetleg túléli majd az ellene elkövetett merényletet és vár rá pár nap, amely tele lesz szenvedéssel és küzdelemmel, de akkor már mindegy, meg fog halni. Es én determinálom a sorsát azzal, hogy elültetem. Én vagyok a sors! Talán nem kéne földbe dugnom, talán saját kezűleg kellene elpusztítanom, hiszen nincs értelme egy-két nappal tovább élni, majd fájdalmas halált halni a gyors és könnyörületes helyett. Ki kéne húznom, most azonnal, gyökerestől! Nem bírtam tovább egyszerűen megütöttem azt a gyökeret, mi mást tehettem volna? Nem értette, amit mondtam neki. Adtam neki egy maflást azóta nem kérdez, felfogta a témát. Egyszer engem is jól elverték, azóta tudom, hogy van eszem, és azóta hívnak engem a Szervernek. Mert azóta mindent tudok, ilyen kapcsolatokat meg viszonyokat, tudom ki a menő meg, hogy kit lehet büntetlenül megverni, ha túlteng bennem az agresszió, mert hát sok a stressz. A stressz árt a bőrnek, ezt olvastam tegnap. Hát még ez is! És azt írják, ne stresszelj, és akkor örökké fiatal lesz a bőröd. Kit érdekel a bőröm? Mármint ha érdekelne, sincs mit tenni, Nagymamám is ráncos, anyámon is már megjelentek az első vonalak, egyértelmű, hogy mi lesz a sorsom. De milyen érdekes, hogy ott a szája mellett ráncosodik az ember először, attól, hogy mosolyog. Mintha meg kéne bűnhődnöd, azért mert mosolyogsz és boldog vagy.

A boldogságra törekvés közben nem csak a teljesség, de az abból hiányzó dolgok is folyamatosan jelen vannak. Soha nem érhetjük el a teljességet, de a hiányos állapotban is érezhetjük boldognak magunkat.

A találkozás örömeit most kihagynám, csak minél hamarabb kijussak ebből a tömbből, és ha már a kilencedikről kell kimenekülnöm lift nélkül, gyalog, kérek, Istenem csak ne köszönjön rám senki! Olyan nyomasztó ez a lépcsőház, utálom ezt a helyet. Rácsok minden lakás előtt, mert mindenki mindig fél valamitől. Valakitől? Cigi csikkek mindenhol - mekkora igénytelenség szorult a kedves szomszédaimba -, csak ne érjek hozzá a falhoz, mert a végén még vissza kell fordulnom átöltözni, és akkor végképp elkések a munkából, ahogy minden reggel. Ma reggel, amikor felkeltem, gyönyörű idő volt. olyan szépen sütött be a nap a redőny résein, mintha arany gömbök gurultak volna szét a szobámban és a testemen. Arany volt minden, a parketta, a takaróm, a lábam, a hajam. Aranyból van az életem. És ezzel kiugrottam az ablakon. A szemközti ablakban rendszeresen látok és hallok valakit csellózni, ma reggel is az ő zenéjére keltem. Olyan gyönyörűen játszik rajta az a lány, olyan mintha megszűnne körülötte ez a világ és nem számítana neki semmi. Az arcán nem látszik kifejezés, semmi rezdülés, de ahogy rádől a hangszerre, mintha ő lenne a cselló. Vágyai nemsokára messzire repítik.

A vágyaink elérése vezérelvként határozza meg a cselekvéseinket és gondolatainkat. A teljességre való törekvés egyszerre elérhető és elérhetetlen, azt hisszük elértük, de pár pillanat múlva elveszítjük, és még távolabb kell keresnünk, így lassan végtelen távolságok felé tartunk

